

Panevėžyje gyvenanti 37-erių Ieva yra viena iš daugelio, kuriems dėl pačių įvairiausių priežasčių ilgą laiką nepavyko rasti širdžiai mielo darbo ir apskritai įsitvirtinti darbo rinkoje. Tačiau dėl šio gyvenimo etapo likimo ji nekaltina, priešingai, supranta, kad pats žmogus yra savo gyvenimo kalvis.

„Girdžiu žmones šnekant, kad štai vienam ar kitam susirasti gerą darbą, turėti laimingą gyvenimą, gražius namus, padėjo sėkmė, bet aš puikiai žinau, kad viską nulemia pastangos. Svajonių darbo niekas ant lėkštės nepaduos, jei neturėsi motyvacijos veikti. Tačiau kartais pačiam to nepavyksta padaryti – reikia pagalbos iš šalies“, – sako panevėžietė, kuri buvo pakviesta dalyvauti Europos socialinio fondo agentūros (ESFA) projektui „Alternatyvių investicijų detektorius“ pateiktoje projektinėje idėjoje „Galiu mokytis – galiu dirbti“.

„Alternatyvių investicijų detektorius“ leido įvairioms organizacijoms įgyvendinti unikalias projektines idėjas, kurios projekto dalyviams suteikė galimybę gauti asmeninius poreikius atitinkančias paslaugas, konsultacijas ir mokymus. Kartu buvo kuriamas ir taip reikalingas žmogiškas ryšys bei pasitikėjimas, suteiktas palaikymas ir lydėjimas jo asmeninėje kelionėje link užsibrėžtų tikslų ir svajonių“, – teigia ESFA projektų vystymo skyriaus vadovė Jolita Petraitienė.

Projektinės idėjos „Galiu mokytis – galiu dirbti“ dalyvėmis galėjo tapti darbingo amžiaus moterys, priklausančios socialinės rizikos grupėms: vienišos mamos, neįgalumą turinčios, auginančios vaikus su negalia, gaunančios mažas pajamas ar darbo rinkoje nedalyvaujančios daugiau kaip vienerius metus.

Suteikus nemokamą įvairių sričių specialistų pagalbą, Ieva atsiskleidė kaip asmenybė ir pagaliau dirba svajonių darbą. Tiesa, šis kelias nebuvo lengvas.

Ieškojo galimybių ir savęs

Panevėžyje Ieva baigė profesinę mokyklą, kur įgijo kirpėjos – manikiūrininkės specialybę, apie kurią, sako, tikrai nesvajojusi: „Neplanavau būti kirpėja, domėjausi kosmetologės profesija, tačiau nesusidarius grupei, prieš pat rugsėjo pirmąją, gavau pasiūlymą studijuoti kirpėjos specialybę. Sutikau... Po studijų gal pusę metų dirbau pagal specialybę, bet supratau, kad toks darbas – ne man“.

Vėliau vienas darbas keitė kitą. Ieva ėmėsi pačios įvairiausios veiklos, dažniausiai dirbo pardavėja-konsultante kosmetikos, drabužių parduotuvėse.

„Daug darbų tiesiog neatitikdavo mano kriterijų – netenkino nei darbo grafikas, nei darbo

pobūdis, – pasakoja panevėžietė. – Tuo metu viena auginau mažą vaiką, todėl ieškojau darbo nuo 8 iki 5 valandų vakaro. Ir tada, ir dabar tokį darbą (Panevėžyje – aut.past.) yra sudėtinga surasti”.

Ieva prisipažįsta, nenorėjusi kas mėnesį ieškoti kito darbo, tačiau ir nežinojo, kokia veikla jai išties patiktų, tad keletą metų nedirbo. Dalyvauti projektinėje idėjoje „Galiu mokytis – galiu dirbti” pasiūlė draugė, netyčia pamačiusi skelbimą feisbuke.

Pradėjusi dalyvauti projekto veiklose, Ieva po truputį išdrąsėjo, išmoko pasakyti savo nuomonę, aiškiai susidėliojo mintis, ką toliau norėtų veikti. Moteris baigė socialinio darbuotojo padėjėjos kursus. Kad įgytų daugiau patirties, užsirašė savanoriauti į Raudonąją Kryžių, aktyviai įsitraukė į jo veiklas.

„Mes taikėme individualių veiklų planą pagal asmens poreikius”, – teigė projektinę idėją įgyvendinusios VšĮ Septynios akimirkos direktorė Ieva Grigaitė.

Anot jos, norint sugrįžti į darbinę veiklą ar susirasti darbą, pirmiausia reikėtų pamėginti atrasti darną tarp proto ir širdies – įveikti emocinius iššūkius, išsiaiškinti psichologinius trukdžius – tik tuomet žmogus gali veikti kryptingai ir sąmoningai: „Praktiniai įrankiai, pavyzdžiui, CV rašymas ar pasiruošimas darbo pokalbiui, yra paskutinis etapas”.

Pokalbio – vertinimo metu buvo stebima, su kokiais iššūkiais asmuo susiduria ir tuomet jam skiriama kompleksinė pagalba: psichologo, neuroedukatoriaus, taip pat karjeros specialisto, socialinio darbuotojo ir kitos konsultacijos. Vyko darbo, profesinių kompetencijų tobulinimo mokymai, įvairūs grupiniai užsiėmimai, skirti savęs pažinimui.

„Labai patiko dailės terapija, kurioje galėjau atsipalaiduoti. Prisimenu, reikėjo piešti paveikslą, kaip įsivaizduoji save, gyvenimą”, – pasakojo Ieva ir čia pat pridūrė: Tačiau terapijos lieka terapijomis... Projektui pasibaigus, žmogus turi ir toliau stengtis. Man labai patiko išgirsta mintis, kad meškerę suteikiame mes, bet žuvį turi pagauti žmogus”.

Svajonių darbas - su vaikais

Ieva sako visuomet svajojusi dirbti mokytojo padėjėja, daug kartų bandė įsidarbinti šioje srityje, tačiau neturėjo tinkamo išsilavinimo: „Ieškojau galimybių ir supratau, kad galimybės yra didesnės pabaigus mokslus, todėl norėjau mokytis. Apie tai kalbėjausi su Ieva (Grigaite – aut.past.) iš projekto. Norėjau rimtesnių mokslų, ne kursų pažymėjimo, o diplomo”.

Bandymai stoti į profesinę mokyklą iš pradžių buvo nesėkmingi, Užimtumo tarnyba tokių kursų taip pat nesiūlė. Tačiau praėjusių metų birželį Ievai pavyko įstoti į Panevėžio mokymo

centrą, kuriame šiemet baigė mokytojo padėjėjos specialybę ir dabar jau yra diplomuota šios srities specialistė. Moteris prisipažįsta, kad be projekto specialistų pagalbos būtų buvę sunku pasiekti tikslą – jie padėjo visuose etapuose, pradedant dokumentų pateikimu mokymo įstaigai, baigiant konsultacijomis darbo paieškos procese.

“Šiuo metu dirbu darželyje mokytojos padėjėja. Man labai patinka būti tarp vaikų, dirbu svajonių darbą, nors jis nėra lengvas”, – džiaugiasi Ieva, kuri prisipažįsta, kad žinios ir patirtis, įgyta dalyvaujant projekto veiklose, ją visapusiškai sustiprino ir praturtino. Kol neturėjo darbo, ji savanoriaudavo. Teko savanoriauti senelių globos namuose, kur išmoko tiesiog sąmoningai būti šalia – suteikti senjorams taip reikalingo ir išsiilgto dėmesio, klausantis gyvenimiškų istorijų.

“Vaikai taip pat labai gerai jaučia žmogų. Jie žino, kokį prisileisti, o kurio ne, – sako Ieva, dienas leidžianti kartu su judriais keturmečiais. – Svarbu mokėti su jais užsiimti, sudominti ir parodyti dėmesį kiekvienam, neišskiriant kurio nors vieno. Tokio amžiaus vaikams reikia daug veiklos – mes kartu ir dūkstame lauke, ir žaidžiame bendrus žaidimus ratelyje, kalbamės, kaip praėjo savaitgalis <...> Vaikai turi matyti ir jausti, kad ir tu nori su jais žaisti, kad ir tu jais nuoširdžiai domiesi”.

Paklausta, ar tai yra paskutinė jos karjeros stotelė, Ieva nusišypso: “Džiaugiuosi tuo, ką turiu, bet ir mokytis nenustojau. Dalyvauju įvairiuose seminaruose, profesiniuose mokymuose, ir kitiems patariu drąsiai išnaudoti galimybes, išdrįsti dalyvauti socialiniuose projektuose”.

